

"לעשות רצונך, אלקי, חפצתי"

(תהילים מ')

באחד מימי חורף מושלג לפני שנים, טיילנו במכתש רמון, יום אחד לפני רדתו של שלג כבד.

המכתש העצום היה ריק מאדם ואפילו מבעלי חיים, נורא הוד ואפוף סוד. הלכנו לבדנו, מכורבלים היטב, ופתאום הפציעה בי הכרה, שאני חשה שם את קירבת השם בבהירות, הרבה יותר מבנחלים שוקקים, עטופי ירק, מלאי ציוץ צפרים. אולי היתה זו היראה, אולי השקט המוחלט שהופר רק לצלילי צעדינו.

פתאום חשתי, שהנקיות הזו המהדהדת מהנוף, הינה דימיו לחוק לעומת משפט. החוק הוא קו אנכי ישיר וברור לרצון הבורא. המשפט - מקושט וטעמו ערב, צליליו ענוגים אך יש בו הסחת דעת מהמְצוּוּה.

ציות לחוקת התורה היא הבחירה לקיים את רצון ה' ללא שאלות, רק כי הוא אמר. למה? ככה!

דווקא החוקים הם המקשרים את המְצוּוּים לפנימיות הקשר הזך עם המְצוּוּה. בכך הופכים את הקשר לצוּוּת. המלעיגים פשוט לא קלטו כי כאן טמון הסוד הגדול של ההתמסרות לדבר השם.

משמחים ומרגשים הם דברי ה"שפת אמת":

במדרש חשבתי דרכי כו'. פי' ע"י שחושב אדם קודם כל מעשה להיות לשמים... וז"ש בחקותי תלכו להיות עול מלכותו ית' על האדם שלא יוכל לעשות מעשה קטנה וגדולה קודם ההסתכלות אם הוא כרצונו ית'. וקודם העבודה נראה הכל כמו חוקה וע"י קבלת העול זוכה להבין ולהרגיש טעם המצות וזה עצמו השכר.

מ"ש שכר מצוה מצוה שמתקרב אל פנימיות המצוה.... (שפת אמת ויקרא פרשת בחקותי שנה תרל"ה)

דווקא על ידי קבלת עול בקיום החוקים - טועמים חיים גם במצוות האחרות וזה עצמו השכר.

המקום הראשון בו מתקיים הכלל הזה הלכה למעשה - הוא במשפחה היהודית.

ע"י קיום כל הלכות טהרת המשפחה ללא סייג, גם כשכלל לא קל.

גם בהיררכיה המשפחתית המיטיבה של האצלה מהורים לילדים.

אשרי העם ש"ככה" לו...

הרבנית רות בנימין

מרצה ויועצת בתחום המשפחה וחברת בוחרים במשפחה

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם

